

Ministerstvo vnitra ČRNad štolou 936/3
170 34 Praha 7

Sp. zn.: (nepředchází)

- Stěžovatelé:**
- Pavel M.**, nar. XXX
XXX
 - Petr B.**, nar. XXX
XXX
 - Jiří Š.**, nar. XXX
XXX

Zastoupení: Tomášem Pecinou
Slezská 1668/56
120 00 Praha 2
DS: whehjsc

Žádost o přešetření

způsobu vyřízení stížnosti ve věcech vedených Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, pod

č. j. KRPA-397936-1/ČJ-2014-000066-S155,

č. j. KRPA-403285-1/ČJ-2014-000066-S157 a

č. j. KRPA-403269-1/ČJ-2014-000066-S156

podaná podle ustanovení § 175 odst. 7 správního řádu
(dále jen „SprŘ“)

Elektronicky

Bez příloh

I.

[1] Podáním ze dne 13. října 2014 se stěžovatelé, zastoupení na základě přiložených plných mocí společným zmocněncem, obrátili na Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy se stížností podle ustanovení § 175 *et seq.* SprŘ.

[2] Ve stížnosti stěžovatelé uvedli, že dne 16. srpna 2014 se v Praze konal pochod představitelů komunity sexuálních menšin nazvaný *Gay Pride*. Stěžovatelé s konáním pochodu, resp. obecně se způsobem veřejné presentace této komunity, nesouhlasí a měli v úmyslu proti tomu protestovat.

[3] Prvního stěžovatele však ještě předtím, než mohl svůj protest započít, spolu s dalšími dvěma osobami zadržela skupina příslušníků Policie ČR, která jej následně předvedla na služebnu Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, na adrese Praha 8, Křížíkova 20/12. Tam byl stěžovatel přibližně tři hodiny zadržován a poté byl bez dalšího propuštěn; tím byl jeho protest zmařen.

[4] Druhý a třetí stěžovatel byli spolu s větší skupinou osob zadržováni přímo na ulicích Prahy, a to v případě druhého stěžovatele na nám. Republiky a v případě třetího stěžovatele v ul. Dlouhé v Praze 1. Po perlustraci, která trvala nepřiměřeně dlouhou dobu, bylo stěžovatelům sděleno, že jim policie po zbytek dne zakazuje vstup do míst, kde se pochod koná.

[5] Stěžovatelé z toho dovodili, že shora popsany postup policistů nemá oporu v zákoně a je zjevným zneužitím policejních pravomocí. Stěžovatelům bylo zabráněno vyjádřit svůj legitimní politický názor, nesouhlas s konáním pochodu.

II.

[6] Policie na tuto stížnost reagovala třemi přípisy, a to 1. vyzněním ředitele Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 2. prosince 2014, č. j. KRPA-397936-1/ČJ-2014-000066-S155, týkajícím se prvního stěžovatele; 2. vyzněním ředitele Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 2. prosince 2014, č. j. KRPA-403285-1/ČJ-2014-000066-S157, týkajícím se druhého stěžovatele; a 3. vyzněním ředitele Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 2. prosince 2014, č. j. KRPA-403269-1/ČJ-2014-000066-S156, týkajícím se třetího stěžovatele.

II.A Pavel M.

[7] Ohledně prvního stěžovatele policie uvedla, že na základě provedeného operativního šetření bylo zjištěno, že ze strany stěžovatele a jeho příznivců „by mohlo dojít k narušení veřejného pořádku v průběhu průvodu homosexuálně orientovaných osob, zejména ohrožením zdraví zúčastněných osob, a to za užití pyrotechniky,“ přičemž o záměru stěžovatele „narušit veřejný pořádek během průvodu a ohrozit zdraví účastníků pyrotechnikou věděli i příznivci levicového extremismu,“ kteří se rozhodli „překazit stěžovatelovy plány.“ Proto byl stěžovatel spolu s dalšími osobami vyzván k prokázání totožnosti, a jelikož bylo zjištěno, že se jedná o osoby, u kterých byl „potvrzen úmysl narušit akci *Prague Pride*,“ využili policisté oprávnění dle ustanovení § 26 odst. 1 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen „**Polz**“), a stěžovatele spolu s dalšími osobami

zajistili a eskortovali na odbor cizinecké policie, kde tyto osoby byly, jak uvádí policie, „na nezbytně nutnou dobu“ umístěny.

[8] Takové odůvodnění však nemá oporu v zákoně.

[9] Podle ustanovení § 26 odst. 1 písm. a) PolZ je policista oprávněn zajistit osobu, která svým jednáním *bezprostředně ohrožuje* svůj život, život nebo zdraví jiných osob anebo majetek. Z dikce tohoto ustanovení vyplývá, že policistovi nesvědčí oprávnění zajistit osobu, u níž předpokládá, že by se snad popsaneho jednání *mohla* dopustit.

[10] Není tedy přípustná preventivní detence, jakou praktikoval předchozí komunistický režim, jenž v době státní návštěvy generálního tajemníka Ústředního výboru Komunistické strany Sovětského svazu Leonida Iljiče Brežněva nebo jiných srovnatelně významných zahraničních činitelů zajišťoval v policejních celách – obvykle na dobu 2×48 hodin – signatáře *Charty '77*, představitele *Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných* a další disidenty. Legitimita takového postupu, daná, *inter alia*, obavami ze spáchání trestného činu hanobení republiky a jejího představitele podle § 102 tehdejšího trestního zákona, nebyla o nic vyšší než legitimita naříkaného postupu Policie České republiky.

[11] Otázkou práva na protest proti řádně ohlášenému shromáždění občanů se zabýval v několika svých rozhodnutích rovněž Evropský soud pro lidská práva. Ten v nálezu ze dne 29. června 2006 ve věci *Öllinger v. Rakousko* (stížnost č. 76900/01)¹ judikoval (§ 44):

„In the Court’s view, the unconditional prohibition of a counter-demonstration is a very far-reaching measure which would require particular justification, all the more so as the applicant, being a member of parliament, essentially wished to protest against the gathering of Comradeship IV and, thus, to express an opinion on an issue of public interest (see, mutatis mutandis, Jerusalem v. Austria, no. 26958/95, § 36, ECHR 2001-II).“²

[12] Stěžovatel má výhrady vůči způsobu veřejné presentace některých sexuálních menšin, již pocituje jako adoraci deviantního jednání, a tento svůj názor je oprávněn veřejně projevovat, mimo jiné i protestní účastí na akcích typu *Gay Pride*. K tomu je dlužno poznamenat, že ani Ústava, ani Listina základních práv a svobod, a ani zákon č. 198/2009 Sb., o rovném zacházení a o právních prostředcích ochrany před diskriminací (antidiskriminační zákon), nezaručuje nikomu právo na ochranu před protesty týkajícími se způsobů – podle mínění protestujících excesivních a/nebo amorálních – presentace odlišné sexuální orientace. Osobám s menšinovou sexuální orientací svědčí oprávnění pochody typu *Gay Pride* konat, nikoli však být chráněny před tím, aby jiní občané proti jejich konání protestovali, ať už z jakýchkoli pohnutek, náboženských nebo politických. Tato kontroverse je normálním projevem demokratického politického diskursu – demokratického provozu – a policie není oprávněna do něj takto rušivě zasahovat.

[13] Stranou nelze arci ponechat ani skutečnost, že u stěžovatele se při osobní prohlídce nenašla žádná pyrotechnika, a jednání jiné osoby, u níž bylo skutečně několik pyrotechnických předmětů nalezeno, nelze stěžovateli přičítat.

[14] Zajištění stěžovatele, jež mělo zjevně preventivní povahu, postrádá oporu v zákoně a představuje flagrantní policejní svévoli.

¹ na <http://hudoc.echr.coe.int/sites/eng/pages/search.aspx?i=001-76098>

² Podle názoru Soudu je bezpodmínečný zákaz protestního shromáždění velmi dalekosáhlým opatřením, které by vyžadovalo zvláštní zdůvodnění, tím spíše, že stěžovatel, jenž je poslancem parlamentu, chtěl v podstatě protestovat proti shromáždění členů *Comradeship IV* a tím vyjádřit názor na otázku veřejného zájmu (viz, *mutatis mutandis, Jerusalem v. Rakousko*, č. 26958/95, § 36, ECHR 2001-II).

II.B Petr B. a Jiří Š.

[15] Skutkově i právně je situace obou stěžovatelů prakticky totožná, liší se pouze místo, kde byli stěžovatelé – spolu s dalšími osobami – zadržováni. Vyrozumění shodně uvádějí, že tyto osoby byly podle ustanovení § 63 odst. 2 písm. l) PolZ vyzvány k prokázání totožnosti a poté jim bylo podle § 43 odst. 1 písm. a) PolZ přikázáno, aby v určeném časovém úseku nevstupovaly na místa konání průvodu.

[16] I když se jedná o méně intenzivní zásah do práva stěžovatelů než v případě Pavla M., i tímto jednáním policistů došlo k porušení zákona, z těchž důvodů, které byly podrobně rozebrány výše u prvního stěžovatele.

III.

[17] Jednáním policie došlo k závažnému zásahu do ústavně garantovaných práv stěžovatelů na svobodu pohybu a svobodu shromažďování, a za situace, kdy sama policie toto pochybení nepřipustila, nezbývá než požádat v souladu s ustanovením § 175 odst. 7 SprŘ nadřízený správní úřad, jímž je ministerstvo vnitra, o

přešetření

způsobu vyřízení stížnosti.

[18] Stěžovatelé žádají, aby byli o závěrech šetření a o přijatých opatřeních prostřednictvím svého zmocněnce písemně vyrozuměni.

V Praze dne 2. prosince 2014

Pavel M.

Petr B.

Jiří Š.